

Tavaszi napló

2018.04.03: Hosszú volt a tél októbertől idáig. Most végre nyúlnak a napok, előtűnik a napfény. és madárhangok is jelzik a tavasz közeledtét. Már túl vagyunk a Húsvéton, de eddig még szinte minden éjszaka fagyott. Ma reggel végre a levegő tavasz illatot árasztott. Ám a lecserélt télikabát miatt még fázott a láb és a hátamat is átjárta a szél, amikor elindultam. + 4 fok volt. Mégis, ez már a kikelet. Minden tavasszal hálát adok, előnt az öröm. Végre itt van, ezt is kibírtam, ezt is megértem. Már a 70.-et. Visszatekintésre hosszú idő.

A tavasz elsősorban illatok és fények. Ma még szürke minden, de a fagyal bokrok hegyén már feltűnedeznek az apró zöld levélkék. Már az aranyeső is bontogatja szirmait. A tulipánfák bimbói pattanásig megfeszülnek. Egy két babarózsa bokron is megjelennek a halvány rózsaszínű bimbók.

Mit is tudok felidézni a múltból? A falun töltött régi Húsvétkor kora tavasszal. A számomra már eltávolodott vidéki rokonok szívélyességét, a finom falatokat. A kissé erőltetetten kedélyes beszélgetéseket az egyszerű emberek jószívűségét. A Húsvétra kapott új ruhákat. Húsvétra mindig járt új ruha. A kitakarított tiszta lakást, a finom ételeket és a vendégvárást, a locsolkodókat. Locsolkodók mindig jöttek, főleg, amikor már serdülő korba léptünk. Abban az időben még nem zárták el az ajtókat a látogatók előtt. Egy piros tojás, pár szál virág, sütemény, likőr mindig várta a vendégeket, aki megtisztelte a háziakat a látogatásukkal. És ilyen mindig akadt, inkább több mint kevesebb. Ma már az emberek nem járnak templomba Húsvét szombatján és látogatóba sem hétfőn. Tojásokat, pénzt és süteményt sem adnak az arra vetődő gyerekeknek. Ma már nem illik kéregetni. Csakis az egykének, a „miénknek” jár az ajándék, a közösség már nem tart össze.

Április 4.: Reggel 11 fokban indultam. A nagy nyárfa még szürke volt, de Szentendrén, a patakparton a fűzfák már sárgászöldben játszottak és bontogatták leveleiket. A déli napsütés hatására kinyíltak az aranyesők, és már virágzó cseresznyefát is láttam, este hazafelé. Egy nap alatt a rügyek pattanásig megnőttek és sok bokron már hajtanak a kis levélkék. A kora tavaszi meleg szél visszafújta Debrecenbe, a hátsó kertünkbe, ahol kert szomszédom Fazekas Rozi volt. Vele órákon át élveztük a kora tavaszi napfényt, megrészegülve a tavasz első fuvallatától, ültünk egy ledöntött létra fokán és nem bírtuk abbahagyni a beszélgetést. Aztán, amikor hűvösödni kezdett, először én kísértem haza őt, aztán ő kísért vissza engem, majd harmadszorra megint én következtem. Amikor 6 óra felé hazakeveredtem, apám szigorú tekintetével találtam magam szembe. „Hol csavarogtál? Egész délután nem tanultál, anyádnak semmit nem segítettél!” Hallgattam. Mit mondhattam volna: „De hát tavasz van! Nem érzed? Hiszen ez ünnep! Ezt bódultan és megrészegülten kell átélni!”

Április 5.: Reggel ragyogó napsütésre virradtunk, a kertben kinyíltak a jácintok. A Dunaparti sétányon a juharfákon a rügyek mind kipattantak. Utamban virágzó kökény bokrokat láttam. Délben a levegő 19 fokig melegedett. Az emberek kabát nélkül jártak keltek. Délután a parkok, az Omszki tó sétánya kocogó és sétáló fiatalokkal volt tele. Gyermekekocsikat toló anyukákkal és kutyát sétáltató idősekkel találkoztam. A sétálókról a mi tavaszi sétáink jutottak eszembe. A szombat vasárnapi kirándulások a zöldülő természetben. A csövéri vár romló romjai között futkosó gyerekeimmel. A kirazó méhek zümmögésével. Séta az avarral borított puha erdei talajon és a tavasz illata, ami mindig megigézett. A törökmezői hét patak völgye, az egyik leggyönyörűbb hely a világon. A réten futkosó labdázó gyerekek között néztem a kék eget az úszkáló bárányfelhőkkel. A tavaszi kirándulás varázsa még nem

szembesült a ránk leselkedő szörnyűséggel, a légen át ránk zúdult nukleáris katasztrófával, a csernobili robbanás következményeivel. Akkor csak a gyönyörű kikeletet láttuk.

Ápr.6.: Reggel ragyogó napfényben indultam, a kertekben már jácintok és nárciszok nyíltak. Az aranyeső bokrok teljes pompában tündököltek. Utamban virágzó kökény bokrokat és cseresznyefákat láttam. A zebegényi kertünkben ilyenkorra előbújtak az ibolyák és a krókuszok. Az óráról órára melegedő hőmérsékletben az emberek ledobták a kabátokat, mintha mindenki mosolyogna. A mosolygó arcok felidéztek a koraesti baráti sétákat, és a hosszú beszélgetéseket. Séta a szerelmeddel, a feloldódás az egymás felé áradó bizalomban, és szeretetben. Mindenről beszélni akarsz és soha nem akar véget érni a gondolatok és érzések áramlása, és te is azt szeretnéd, hogy soha ne legyen vége.

Ápr.7.: Reggelre az ég beborult, enyhe eső permetezte a tájat. A Duna part felett könnyű pára ült. Az öreg nyárfa is megadta magát a tavasz hívásának. Kopár szürke ágain zöld rügyek fakadnak. Ez is a tavasz arca, nem kevésbé kedves. Úgy, mint a debreceni Nagyerdőn, a kora tavaszi séta, át a friss lombok alatt. A pad, amin megpihentél, és a csókok. Az új élet benned is felfakadt.

Ápr.8.: Reggel igazi verőfény fogadott. Az első nyári vasárnapon nem fogott a hely, kirándulni indultunk. Végig az autópálya mentén még szürke, kopasz fákat láttunk. A hősiesen virágzó aranyeső és kökény bokrokon túl még alig zöldellet valami. Amikor a balatoni házhoz értünk, örömmel láttuk az ibolya szőnyeget, a tulipánok is kidugták a fejeiket, a pünkösdi rózsák is szép friss hajtásokat mutatott. A tulipánfán már mályvaszínű virágpálást pompázt. Ez a virágszőnyeg minden évben megigézett, Zebegényben, a Siroki vár aljában, a Mátrában a patakparton a természet már győzedelmeskedett. Visszaidéztem egykori sétámat a virágpompában úszó arborétumban és egy másik csókot, ott a hídon, már az élet delén járva, amikor az életemben a kikelet újra kivirult.

Ápr.9.: Mintha csak az ország újraéledését ünnepelné a természet, a hirtelen jött koranyár hatására az összes gyümölcsfa virágba borult. Az úton ahol elhaladtam, mindenütt virágzó fákat láttam. Kinyíltak a rügyek a Duna-parton, Délután az úton végig, kerékpározó, kocogó emberek tömegeit láttam. Az utcára kirajzottak a motorosok. A sétáló és mosolygó emberek a Canes-i sétányt jutatták eszembe, a ciklámenek tengerével, és a virágzó pálmafák elbűvölő látványával. A tavasz mindenütt gyönyörű, de talán akkor volt a legszebb, ahol a szakmai sikerek még felfokozták a tavaszi extázist.

Április 10.: Megint front jött, kicsit beborult, de a természetet már nem lehet leállítani. Egyre másra bontják rügyeiket az út menti fák. A hársak és az akácok még ellenállnak a nap hívásának. Reggel könnyebb felébredni és elindulni. Kitért a tavasz, mint pár éve amikor a sasvári gyógyfürdőben a meleg vízben üldögélve, öregek közt néztem végig ezt a csodát, vagy Hévízen a tavirózsák között úszkálva figyeltem a természet soha meg nem unható ébredését. Halott tájban érkeztem és a megújult természetben, tagjaimban és lélekben is felfrissülve tértem vissza a megszokott életemhez. Együtt újulni meg a természettel, nincs ennél ragyogóbb találkozás.

Ápr. 11.: Az idő tovább melegszik utam során, a tereken tulipán ágyások tündökölnek sárgában, pirosban. A virág standokon megjelentek a korai palánták. Egy-egy balkonon, ablakban már virágok tarkállanak. Szentendrén, a patakparton a víz felé hajló öreg gesztenyefák rügyei közt megjelentek, a fűtös virág bimbók. A tavasz palettája egyre színesebb. Az öreg gesztenyefa láttán elem tárul a gödöllői királyi kastély kertje, és a tavaszi pompában nyíló virágok. Egy másik pad és egy másik csók. Talán a legutolsó. Az utolsó esély megélése, mielőtt ez az ajtó is bezárul.

Amíg az ember fiatal. addig aktív résztvevő, utána már csak szemlélő. Az élet nyüzsgéséből kiszorul, de megmarad a megfigyelés, a rácsodálkozás és a ráézés. Sok apró csoda és öröm, ami mellett csak elrohantunk egykor. A létezés mélyének megélése, az idős kor adománya. Amit eddig elmulasztottál, nosza, most pótolod be. Erre most itt az alkalom. Es az egyik becsukódó ajtó helyett máris kinyílik egy újabb.

Ápr.12.: Hirtelen nyári meleg lett, 25 fokban indultam délben. A fák zöldje ezer árnyalatban játszik. A fűzfa sárgászöld, a szil világos, a fagyalok és a bodzák sötétzöldek. A fű haragos zöldben sarjad. Csak a természet ismeri egy szín ennyi különös árnyalatát. Itthon a kertünk is megújult, hála a szorgalmas kertész kezeknek, új bokrok gyönyörködtetik a szemet. Ó az emberi kreativitás és alkotás öröme! Minden nap, valami új csoda! A teremtő elme megnyilvánulása. Leborulok előtted természet!